

EL RESORGIR D'UNA QUIMERA

Un relat de: [Sebastià Climent](#)

Els divendres solien quedar per anar al cinema. En sortir s'aturaven per fer una copa i comentar la pel·lícula. Després seguien juntes fins a la cruïlla i allà s'acomiadaven. Dues de les tres amigues continuaven rambla amunt i l'altra trencava cap el carrer de la dreta. Era un comiat curt, just el temps perquè ella, la que anava sola, encengués la més que probable darrera cigarreta del dia. Caminava xino-xano, fumant amb parsimònia, assaborint cada pipada, i així la feia durar fins arribar a casa seva. De sobte, nota que li toquen l'espatlla i sent que una melosa veu li diu... —Perdoni... que té foc?— Malgrat l'ensurt inicial la reacció fou ràpida, es va girar i va trobar-se, gairebé a tocar, una noia alta i ben plantada. Ella va treure de la seva bossa de ma l'encenedor. Un clic i una petita flama va sorgir. —S'està acabant el gas— va afegir ella. La noia no va fer cap comentari. S'hagué d'apropar molt per poder encendre la cigarreta amb aquell foc tan minso. —Moltes gràcies, va dir, i es va quedar quieta fumant tranquil·lament. —De res. Bona nit. —Bona nit, senyora. arreveure!—

Mentre obria la porta de l'escala i agafava l'ascensor, pensava que era estrany que no hagués vist d'on sortia aquella noia que va aparèixer del no res, ni hagués sentit les passes quan se li apropava pel darrera, ni hagués pogut percebre la projecció de la seva ombra, tot i que a pocs metres abans hi havia una farola encesa. Encara que no li va donar més importància, la realitat és aquell fet la va neguitejar una mica. Quan va entrar al seu pis va encendre, sense adonar-se'n, tots els llums de la casa, cosa que no tenia costum de fer ja que solia encendre únicament aquells imprescindibles.

El seu marit no hi era, com gairebé sempre. És un viatge de negocis, li deia cada vegada que marxava. Tenia el convenciment que ell li feia el salt, que hi havia algú més pel mig, però mai no va gosar fer res per aclarir-ho. Preferia ignorar-ho i mantenir la quimera que no pas saber la veritat, fos quina fos aquesta. Era una posició covarda, però la tenia assumida.

A més d'obrir tots els llums, també va trencar la rutina que tenia de treure's les joies i la roba, desmaquillar-se, estirar-se al llit i posar-se a llegir una estona abans d'agafar el son. Se'n va anar directament cap a la terrassa i des d'allà va mirar cap el carrer. Volia veure si aquella noia encara era allà fumant-se la cigarreta que ella li havia encès.

I, efectivament, era allà i no estava sola. Va veure com encenia una altra cigarreta, amb un encenedor que es va treure de la bossa de ma ....Com és que m'ha demanat foc si en tenia? Això la va intrigar molt, però encara més quan va reconèixer qui era l'interlocutor. Aquella noia parlava amb el seu marit.

Cóm potser? No havia de tornar de viatge fins demà dissabte al migdia... Que haurà passat? Encara que aquella insòlita situació l'havia deixada trasbalsada i sorpresa, va pensar que el seu marit no tardaria a pujar i ja li ho explicaria. Segur que això la tranquil·litzaria i faria que s'esvaís qualsevol indici de les seves habituals quimeres. Tot plegat resultaria absolutament normal i quedaria en una anecdòtica cabòria. Amb l'esperança que el seu marit no trigaria a venir, va iniciar el procés rutinari que s'havia saltat i es ficà al llit disposada a llegir una estona, fins que el seu marit fes cap.

Però el temps anava passant i l'espòs no apareixia. Va esperar un temps prudencial. Llegia una mica, però de seguida ho deixava. S'estava posant nerviosa i això li dificultava la concentració lectora. Resultava estranya aquella tardança excessiva. Es va aixecar, se'n va anar a la terrassa i va mirar si encara estaven parlant. No hi havia ningú al carrer. Potser està pujant ara mateix amb l'ascensor, va pensar. Els minuts s'anaven succeint i res de res. Mitja hora, tres quarts, una hora... i el marit que no arribava. Cap trucada, cap avis. Totalment desvetllada, capficada i incapaç d'agafar el son, va posar la tele de l'habitació, esperant que fessin alguna pel·lícula que alleugerís el seu neguit que cada cop era més gran. Fins i tot començava a dubtar si realment era el seu marit a qui havia vist parlant amb la desconeguda. Si que l'era el seu marit. Segur que no s'havia confós.

Mil coses li rondaven la ment, però cap d'elles semblava tenir sentit. Ara les descartava, ara les tornava a sospesar. No entenia res i els nervis la corroïen. Li era absolutament impossible dormir, malgrat els continus intents. Tota la nit en vetlla, un insomni punyent, una vigília insuportable. A la matinada, però, l'esgotament va fer que, per fi, s'adormís.

Feia poc que havia tornat de comprar i ja canviada era a la cuina desant tot allò que havia portat i preparava les viandes per a l'àpat que havia previst. El timbre de la porta va sonar, una sola vegada, un toc curt i sec. Abans d'obrir va mirar per l'espell i va veure que , qui acabava de trucar, era la mateixa noia que a la nit li havia demanat foc i que després estava parlant amb el seu marit.

Va tardar a reaccionar... sorpresa com havia quedat. Va pensar que aquella noia li portaria males notícies o, simplement, notícies del seu marit i, encara que no refeta del tot, va obrir i va esperar uns instants a que ella digués alguna cosa. La noia, amb un posat seriós, només va dir... —Bon dia! Què ja ha tornat del viatge, el seu marit? Si hi és, voldria parlar amb ell.

La dona va quedar com estabornida, però malgrat això i pensant que aquella dona jove li podria explicar moltes coses, li va dir... —No, encara no ha tornat, però passi i segueix, que no crec que tardi gaire a arribar, doncs l'espero per dinar. La noia de la veu melosa va respondre... —No, moltes gràcies. Tinc una mica de pressa i ja tornaré a venir, si cal. La dona la volia retenir almenys l'estona suficient per treure-li alguna explicació o algun aclariment sobre la conversa d'ahir a la nit amb el seu marit, però la jove estava decidida a anar-se'n i ella ja no va poder fer res per entretenir-la. Un lacònic... —Passi-ho bé, senyora, arreveure— va ser el comiat. Ella va mirar, impotent, com se n'anava cap l'ascensor, com hi entrava i com desapareixia de la seva vista.

Va tancar la porta del pis i encara que sense esma, per la seva ment van passar, en un instant, reguitzells de pensaments esbocats i de preguntes. Una, però, martellejava el seu cervell sense parar... Si ahir va parlar amb ell ja sabia que havia arribat... I per què m'ha preguntat si ja havia tornat?

No havia passat ni un minut, de fet encara no era ni a la cuina, va sentir que una clau era ficada al pany i tot seguit el soroll del mecanisme al girar i va veure com la porta s'obria i apareixia el seu marit amb un somriure als llavis. —Hola noia! i apropant-s'hi la besà. Tot plegat va ser tan sobtat que ella no sabia per on començar... —T'has trobat amb una senyora que volia parlar amb tu? Ell, aparentment sorprès, va dir... —No, no m'he trobat pas amb ningú. L'ascensor era buit quan l'he agafat i tampoc no he vist ningú al replà ni al vestíbul. —Per cert... ha dit qui era o de que volia parlar, aquesta senyora? Ella li respongué, amb ira continguda... —Era la mateixa dona amb qui vas parlar ahir a la nit, davant de casa... —Ahir a la nit?— Va dir ell, amb una expressió que va semblar de sincera sorpresa.. —Si no he arribat a l'aeroport fins avui al matí a primera hora... Com pot ser que fos aquí ahir a la nit...? Que et trobes bé? Segur que estàs confosa i només son imaginacions teves. —No, no, va dir ella... N'estic ben segura que eres tu qui parlava amb aquesta noia.—

Ell va canviar de tema... —Què ja és a punt el dinar? És que vinc amb molta gana. —No trigarà gaire, s'està acabant de fer, fou la resposta. Ell només va dir que s'anava a dutxar i a posar-se còmode i ella, totalment trasbalsada, va disposar-se a parar la taula i a acabar d'enllestir l'àpat que amb una certa il·lusió havia preparat per avui, celebrant que dinarien junts.

Mentre s'ocupava de tot plegat, el seu cap bullia i tenia la ment feta un garbuix tan gros que era incapaç de posar-hi una mica d'ordre. Què li havia de dir? Com ho havia de plantejar? D'una manera tranquil·la i suau o d'una forma oberta i directa? Havia d'exposar-li les seves pors i les seves quimeres? Per on havia de començar?

Hi havia tantes coses a esbrinar, tot i que no semblava pas que el seu marit les hi podria aclarir, atès que havia negat d'entrada que fos ell qui estava al carrer la nit passada parlant amb aquella desconeguda i que era de viatge.

Volia donar la sensació de naturalitat, però el seu nerviosisme la delatava i alhora li bloquejava els seus pensaments. No es veia en cor de dir res que tingués sentit ja que, ben al contrari, l'activitat neuronal era un absolut desgavell. Una barreja de lucidesa i sentiments contraposats que impedia tota argumentació amb un mínim de lògica. Estava en estat de xoc i la ment en blanc, totalment abatuda i enfonsada.

Amb prou feines va poder parar la taula i servir el primer plat. Es va asseure, esperant que de seguida ho faria el seu marit. Just quan aquest sortia del bany i s'anava a vestir d'estar per casa, va sonar el seu mòbil. Com si esperés aquesta trucada, amb un ràpid gest va treure'l de la butxaca del batí que portava i contestà immediatament, abaixant de seguida el to de veu. Ella no va poder capir res de la conversa, però la seva intuïció li va fer albirar un mal presagi i les seves quimeres van reparèixer.

—Ho sento molt... però me n'he d'anar, va dir en un to seriós. Ha sortit un imprevist que he de resoldre urgentment... No m'esperis perquè no sé quan trigaré a tornar— Se'n va anar cap a l'habitació, es va vestir, va agafar el seu inseparable portafoli i donant un bes a la front de la seva dona, va marxar acomiadant-se amb un lacònic... —Adéu!

Va ser llavors mateix que es va despertar, totalment amarada de suor. I en aquest instant va prendre consciència del complex somni que havia tingut. Només era un malson, però tan real, tan lúcid, tan versemblant i tan vívid, que se li feia difícil pensar que només havia estat un malson. Recordava que havia anat al cinema amb les seves amigues, que havia arribat tranquil·lament a casa, que s'havia pres un iogurt desnatat, que s'havia ficat al llit i s'havia posat a llegir el llibre que tenia de capçalera i que s'hauria adormit poc després...

Es llevà i després de totes les accions pròpies que es fan a l'alçar-se, se n'anà a comprar. Calia preparar un bon àpat perquè avui, si no sorgia cap impediment i el seu malson no era premonitori, dinaria amb el seu marit que era de viatge i havia de tornar al migdia. I dinar junts, a casa, era un fet gairebé excepcional.

Esperant el seu torn a la peixateria, una noia jove va passar pel seu costat i la va saludar amb un lacònic... —Bon dia! Passi-ho bé, senyora! Ella va respondre en un acte reflex... —Bon dia! Però a l'instant li va venir a l'esment aquella veu, aquell to, aquella frase, aquella jove...

Sí, era la mateixa que havia somniat que li demanava foc i que parlava amb el seu marit.. Es va girar però ja no la va veure, com si s'hagués fos. I el seu marit sense telefonar ni dir res...

Era el seu torn. Va dubtar. Havia previst fer la mariscada que tant li agradava al seu espòs, però se'n va desdir. Només va comprar peix per a ella. Pressentia que, també avui, hauria de dinar sola, com gairebé sempre. I la seva quimera, fins ara apaivagada, tornava a ressorgir amb força...